Заховав я смуток в заростях калини,
В здичавілих нетрях бузини.
— Не показуйсь, смутку, — я прохав невпинно.
— І вітри студені не жени!
Вмерло наше літо... Пеленою тиші
Заступили хмари неботло,
І холодне сонце з-за канви узвишшя,
Мов ковчег, у невідь одплило.
Громовиця долі вдарила стрілою,
Аж здригнулись скелі крем'яні.
Не стелися, смутку, шаллю над водою,
Не тривож кохану уві сні!
Дай нам ще хоч крихту щастя на світанні,
Понеси у зоряні степи.
Не засмучуй лихом лелечат кохання
І сльозою душу не кропи.
Краще заховайся в заростях калини,
В здичавілих нетрях бузини,
Най духм'яне літо ще хоч раз прилине
І теплом торкнеться сивини.